

JEANINE STAVARACHE

Jeanine Stavarache a debutat pe scena Teatrului Național din Timișoara cu rolul Arina din **Io, Mircea Volevod** de Dan Tărchilă „în regia Mariettei Săvoia, căreia îi port recunoștință pentru acele de neuitat lecții de teatru”. Cîteva partituri clasice — **Colombina (Mincinosul)**, **Smeraldina (Slugă la doi stăpîni)** de Goldoni — pun în valoare calitățile ei de ingenioasă, afirmînd un tip aparte de feminitate — fragilă, grațioasă, aliaj de îndrăzneală și timiditate. După numai un an, actrița se transferă la Teatrul „Ion Creangă”, unde joacă zîne, domnițe și fete de împărați, dar și roluri în adevăratul sens al cuvîntului Himena (**Cidul de Corneille**), Luciana (**Comedia erorilor** de Shakespeare), Angela (**Regele Cerb** de Carlo Gozzi), Nelî (**Băiatul cu floarea** de Tudor Popescu), Mai (**Cine se teme de crocodil** de Alecu Popovici) — pentru care a fost distinsă cu premiul I la Con-

cursul de interpretare în cadrul Festivalului național „Cîntarea României”, ediția 1979. Din 1980, numele Jeaninei Stavarache apare pe afișele Teatrului Glu-lești, în spectacolele **Opinia publică** de Aurel Baranga (Otilia-Gina), **Echipa de zgomote** de Fănuș Neagu (Giannina), **Woyzeck** de Büchner (Omul-naimuță), **Cum s-a făcut de-a rămas Catina fată bătrînă** de Nelu Ionescu (rolul titular), **Pălăria florentină** de Labiche (Hélène) ș.a. Spontaneitatea și prospețimea reacțiilor se îmbină la ea cu forța de caracterizare psihologică. Prezență expresivă și la televiziune, în emisiuni de versuri și teatru, Jeanine Stavarache a jucat în **Hora sărutului** de Arnold Wesker, **Rivalii** de Sheridan, **Patima fără sfîrșit**, **Citadela sfărîmată** de Horia Lovinescu. În căutarea unei interprete de un anume gen de sperat s-o remarcă, mai curînd sau mai tîrziu, și vreunul dintre regizorii de film.

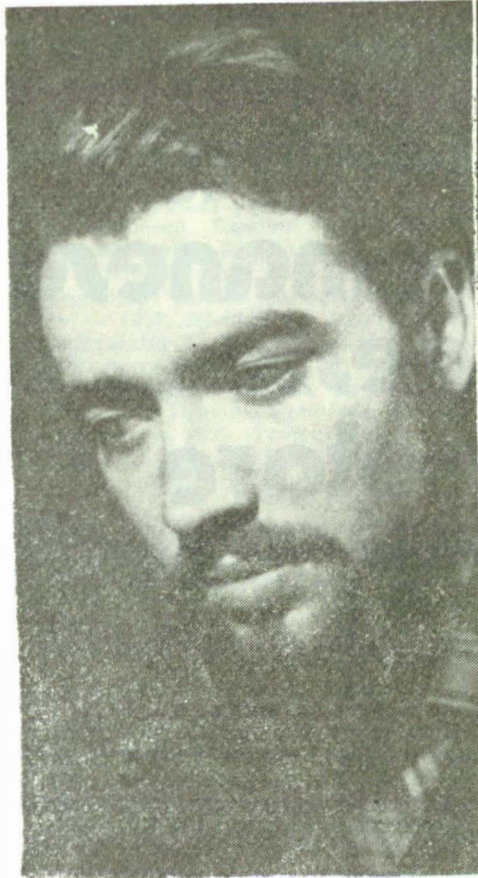
Actrița repetă paralel o zînă în **Visul unei nopți de vară** de Shakespeare (regia, Tudor Mărăscu), și două roluri (Lina și Silvia) în **Să nu-ți faci prăvălie cu scară** de Eugen Barbu (regia, Sanda Manu).

„Contactul cu o literatură dramatică succulentă și generoasă pentru interpret este o experiență utilă. Totodată, este o solicitare din punct de vedere profesional regeneratoare, să interpretezi în aceeași piesă două personaje structural diferite prin caracter, temperament, univers spiritual, experiență de viață, proveniență socială.

Lina, servitoarea casei Domnișor, e o ființă robustă, echilibrată; originea ei umilă a învățat-o să se aplece; și o face cu mult umor, ceea ce denotă că e și foarte deșteaptă. Asistă la tot ce se petrece în casă, dar, înarmată cu o morală simplă și sănătoasă, respinge instinctiv corupția ce domnește aici. Paradoxal, un sentiment de superioară compasiune o face să se aplece cu înțelegere asupra slăbiciunilor și infirmităților celor ce nu sînt pe de-a-ntregul dezumanizați; în toate războaiele pe care le poartă, răzbate o undă de afecțiune.

Fragilă, sensibilă, marcată fizic de o infirmitate, cu o lentoare în reacții vădînd un temperament limfatic, Silvia este produsul unui mediu mic-burghez negustoresc de care se desolidarizează inconștient, fără a ști sau a putea lua o atitudine activă. Dornică de apropiere umană, de tandrețe, Silvia este o virtuală victimă.

În plus, mă bucur grozav că am ocazia să colaborez cu o regizoare care este nu numai un excelent profesionist, ci și un minunat pedagog; știe să moșească cu răbdare și iubire embrionul ideii crea-toare, cu speranța că planta care se va ivi va fi viguroasă, dar și rafinată“.

Absolvind I.A.T.C. în 1969 (clasa prof. Moni Ghelester, asistent Zoe Anghel-Stanca), Emil Coșeru și-a susținut examenul de diplomă cu Don Quijote, în adaptarea lui Ives Jamiaque. Repartizat la Teatrul Național din Iași, nu are de așteptat, ca atîția alți actori tineri: talentul său e imediat pus la încercare într-un rol dificil din marele repertoriu Treplev din **Pescărușul** de Cehov, în regia Cătălinei Buzoianu. Tot ea i-a incredințat: Calisto (**Celestina** de Rojas), Cantemir (**Istoria ieroglifică**), Petre (**Intr-o singură seară** de Iosif Naghiu), Diafoirus junior (**Bolnavul inchipuit** de Molière); participă apoi la două montări cu caracter de echipă — un spumos **Iași în carnaval** și **Drumul increderii** de Paul Cornel Chitic, distinsă cu premiul U.T.C. În cadrul unui festival național de teatru. Urmează: Faustino (**Războiul vesel** de Goldoni), Valentin (**Valentin și Valentina** de Roșcin), Jupiter (**Amfitrion** de Peter Hacks), Don Juan din piesa cu același nume de Max Frisch. „Cu Arthur din **Tango** de Mrozek și un minunat spectacol Eminescu am avut parte de o fructuoasă colaborare cu regizorul Cristian Hadji-Culea; regizîndu-și propria piesă, **Simbătă la Veritas**, M. R. Iacoban m-a distribuit în Vasile; spectacolul a fost preluat și de televiziune. Televizat a fost și **Peer Gynt** de la opera din Iași (scenariul și regia, Sergiu Tudose), o experiență aparte, puternic imprimată în memoria mea afectivă”. Alte câteva personaje i-au solicitat forța dramatică, dar și suplețea interpretativă: Atahualpa (**Vinătoarea regală a soarelui** de Peter Shaffer), Marchizul de Posa (**Don Carlos** de Schiller), Cain (**Jocul vieții...** de Horia Lovinescu), Nuțu Văleanu (**Un pahar cu sifon** de Paul Everac), Ștefan (**Rugăciune pentru un disc-jockey**) și Hariton (**Paznicul de la depozitul de nisip** de D. R. Popescu. Între timp, a susținut și un curs de arta actorului la școala de artă „Paolo Gubbiotti” din Gubbio (regiunea Umbria) Italia.

În prezent, preocuparea sa se îndreaptă spre partitura protagonistului din **Epitaf pentru George Dillon** de John Osborne, în regia Nicoletei Toia, în curînd în premieră pe țară.

„Am impresia că trăiesc încheierea unui prim ciclu în viața mea scenică. Am debutat cu Treplev, și iată, acum, după 15 ani, joc un alt Treplev, modern, care caută alte forme de exprimare și de revoltă, re-scrie de către Osborne-actorul, care cunoaște frământările zilelor și nopților noastre de trudă. George Dillon, tânărul actor care-și încearcă șansa ca dra-

maturg, este încă viu cînd e „adoptat” de familia Elliot; acriți și dezamăgiți de viață, membrii acesteia continuă să viețuiască paralel, impotmoliți în tabieturi, fiecare gîndindu-se doar la sine. **Dezgustat** de atmosfera casei, este prins, pe zi ce trece, ca într-o plasă, de atenția lor grijulie, aproape agresivă; scîrbit de propria lui ființă și de propriile lui idealuri, utopice în societatea în care trăiește, George Dillon se macină interior, în timp ce continuă să joace pentru un public mediocru (familia Elliot) rolul grotesc de „tînără speranță”. Artistul, omul de spirit, se vede înghițit ca de o mlaștină de marasmul burghez din jur, condiționat doar de puterea banului, devenind unul de-ai lor, cu același orizont meschin. «Moartea» simbolică a lui George reprezintă drama celor care nescotesc valorile spirituale, care spulberă necesara iluzie teatrală, disprețuind masca actorului, în numele unei brutale invocări a realului”.

Maria MARIN